

BEROEPS- BELANGEN

MEDISCH TUCHTRECHT

Wij ontvingen deze twee beslissingen en voldoen gaarne aan het verzoek om opname, waardoor deze belangrijke jurisprudentie in onze rubriek wordt vastgelegd.

EINDBESLISSING.

Het *College voor Medisch Tucht recht* en Oplossing van Geschillen in eersten aanleg, genoemd in artikel 7 der Wet van 2 Juli 1928 S. 222, houdende nadere voorschriften ten aanzien van de uitoefening der geneeskunst, gevestigd te *Amsterdam*;

Gezien een op . . . bij den secretaris van dit college ingezonden klacht van D., tandarts, wonende te Y., tegen E., tandheelkundige, wonende te Z., alsmede het procesverbaal, behelzende de in het voorloopig onderzoek op . . . afgelegde verklaringen;

Overwegende, dat de klacht ook volgens haar nadere toelichting, niet meer inhoudt, dan dat de tandheelkundige E., te Z., den „onbevoegden” techniker F., die onder eigen naam een tandheelkundige inrichting heeft, zou „dekken”, en dat in dezen vorm, dat hij, E., F. handelingen zou laten verrichten, die hem verboden zijn, hetgeen klager acht te zijn „in strijd met de ethische begrippen van de professie;

Overwegende, dat ook blijkens zijn verklaring in het vooronderzoek klager daartoe zijn klacht heeft bepaald;

Overwegende echter, dat de Wet van 2 Juli 1928 S. 222, anders dan ten aanzien van geneeskundigen, tandartsen en vroedvrouwen het geval is, ten aanzien van tandheelkundigen, als bedoeld in de Wet van 30 December 1926 S. 454, niet spreekt van handelingen, die het vertrouwen in hun stand ondermijnen en klager mitsdien niet ontvankelijk is in zijn klacht;

Beslissende:

Verklaart klager niet ontvankelijk in zijn klacht;

Beveelt, dat deze beslissing, met het oog op haar belang, zal worden bekend gemaakt in de Verslagen en Mededeelingen betreffende de Volksgezondheid, en in het Tijdschrift voor Tandheelkunde.

Verstaat, dat noch aan klager, noch aan den persoon, over wien geklaagd is, kosten, voor hen uit de behandeling van deze zaak voortvloeiend, zullen worden vergoed.

Gewezen in *Raadkamer* door de heeren: Mr. B. de Gaay Fortman, voorzitter, Drs. N. P. van Spanje en G. P. van Trooyen, leden, en A. van Raap en J. Wesselo, leden ad hoc, in tegenwoordigheid van Mr. W. F. Schokking, secretaris, op 13 December 1932.

(w.g.) FORTMAN,

Voorzitter.

(w.g.) W. F. SCHOKKING,

Secretaris.

Voor afschrift conform

(Gezien art. 63 R.M.T.):

De Secretaris van het Medisch
Tuchtcollege te Amsterdam:

EINDBESLISSING.

Het College voor de beslissing in eersten aanleg, genoemd in artikel 7 der Wet van 2 Juli 1928 S. 222, houdende nadere voorschriften ten aanzien van de uitoefening der geneeskunst, gevestigd te *Amsterdam*;

Gezien een op . . . . bij den secretaris van het College ingekomen klacht van A., tandarts, tegen B. en C., tandheekkundigen, allen te X;

Overwegende, dat de klacht tegen B. en C. in de eerste plaats inhoudt, dat dezen, tandheekkundigen zijnde, zich in advertenties, eerstgenoemde ook op zijn naambord en laatstgenoemde tegenover zijn patiënten, een doctorstitel voeren, waarop zij geen aanspraak zouden kunnen maken;

Overwegende, dat B. tevens verweten wordt, dat hij in zijn advertentie meedeelt, de meest moderne tandheekkunde zelf te beheerschen, dat in zijn inrichting geen handelingen geschieden door onbevoegden en zijn tarieven 100% lager zijn dan die in de algemeene tandartsen-praktijken, het eerste en tweede in strijd met de waarheid zijnde en het laatste beleedigend voor tandartsen;

Overwegende dat artikel 16 der Wet van 2 Juli 1928 S. 222 maatregelen tegen tandheekkundigen, als bedoeld in de wet van 30 December 1926 S. 454, alleen mogelijk maakt ingeval van nalatigheid bij de toepassing der volledige tandprothese, waardoor ernstige schade ontstond voor een persoon, te wiens behoefte hem tandheekkundige raad of bijstand gevraagd werd of aan wien hij dien raad of bijstand verleende, en ingeval van blijk van grove onkunde in die toepassing;

Overwegende dat in de klacht noch het een noch het ander aan de personen, over welke geklaagd wordt, is verweten;

Beslissende:

Verklaart den klager niet ontvankelijk in zijne klacht.

Beveelt, dat deze beslissing, met het oog op haar belang, zal worden bekend gemaakt in de Verslagen en Mededeelingen betreffende de Volksgezondheid, alsmede in het Tijdschrift voor Tandheelkunde.

Gewezen in *Raadkamer* door de heeren: Mr. B. de Gaay Fortman, voorzitter, Drs. N. P. van Spanje en G. P. van Trooyen, leden, A. van Raap en J. Wesselo, leden ad hoc, in tegenwoordigheid van Mr. W. F. Schokking, secretaris, op 13 December 1932.

(w.g.) FORTMAN,
Voorzitter.

(w.g.) W. F. SCHOKKING,
Secretaris.

Voor afschrift conform
(Gezien art. 63 R.M.T.):

De Secretaris van het Medisch
Tuchtcollege te Amsterdam:

VAN TANDARTS EN FISCUS

Door het tot stand komen van de wet van 8 Juli 1932, is in de verhouding tusschen de beoefenaren van de „vrije beroepen” en den fiscus een wijziging ingetreden ten aanzien van de *Inkomstenbelasting (I. B.)* en de *Vermogensbelasting (V. B.)*, o.a. betreffende toepassing van de *art. 75 en 80 I. B. (Wet 1914)*.

Wet v. 8 Juli 1932.

Art. I. Voor eene weigering, om te voldoen aan de verplichting ingevolge art. 70 of 74¹⁾ kan een belastingplichtige zich niet met vrucht beroepen op de omstandigheid, dat hij uit hoofde van zijn stand, zijn beroep of zijn ambt tot *geheimhouding* verplicht is, *zelfs al mocht deze hem bij eenig wetsvoorschrift zijn opgelegd*.

Art. II. (Betreft hetzelfde voor de vermogensbelasting).

Art. III. Deze wet treedt in werking op *1 Mei 1934*. Zij geldt *niet* met betrekking tot aanslagen wegens belastingjaren, *welke vóór dat tijdstip zijn geëindigd*.

Wat heeft nu de tandarts met deze nieuwe wet te maken?

Oude regeling: Op 1 Mei krijgt men een uitnoodiging, om een aantal vragen te beantwoorden voor de vaststelling van den aanslag in de inkomstenbelasting en — zoo noodig — de vermogensbelasting. Aangezien de gang van zaken gelijk is, zal hier met de behandeling van de inkomstenbelasting worden volstaan.

Plichtsgetrouw vult men het aangifte-formulier in en het komt dan bij de inspectie der directe belastingen terecht. Het wordt door den Inspecteur nagelezen en beoordeeld. Gaat hij met de aangifte accoord, dan wordt de aanslag — conform aangifte — opgelegd en er komt een uitnoodiging van den ontvanger, om te betalen (prozaisch bekend als aanslagbiljet).

---

¹⁾ Van de wet op de inkomstenbelasting 1914.

Maar het is ook mogelijk, dat de inspecteur de aangifte niet klakkeloos aanneemt en hij is gerechtigd, en nu komt art. 70 te voorschijn . . . „dengene, die een aangifte heeft gedaan, uit te noodigen om mondeling of schriftelijk nadere inlichtingen te geven. De aangever, die *ingevolge de wet verplicht is boek te houden* ¹⁾ is desgevraagd gehouden den inspecteur (of andere ambtenaren) inzage te verleen van boeken en bescheiden, die tot staving zijner aangifte of zijner nadere beweringen kunnen dienen.”

Eenn tandarts *mag* boekhouden, maar is dit *niet ingevolge de wet verplicht*.

De wetswijziging van 8 Juli 1932 bedoelt nu: „Gij, tandarts zijt niet verplicht, om boek te houden, maar *indien* Gij een boekhouding hebt, zult Gij deze moeten toonen!” Een beroep op ambtsgeheim gaat zelfs niet meer op.

Tot 1 Mei 1934 kan de tandarts op een uitnoodiging, om zijne boekhouding te toonen antwoorden: „Zeker, ik heb een boekhouding, maar de wet (het Burgerlijk Wetboek) *verplicht* mij hiertoe niet. Derhalve kunt Gij op grond van de Wet op de inkomstenbelasting mij niet dwingen, U deze te toonen.”

„Ik heb — plichtsgetrouw — aangifte gedaan en de bewijslast, om aan te toonen dat mijne aangifte onjuist is, rust op U. Ik ben bereid, om U inlichtingen te verschaffen (mondeling of schriftelijk) maar verder is het woord aan U.”

De Inspecteur kan dan — zonder opgave van redenen — van de aangifte afwijken en een hooger en aanslag opleggen. Hier tegen kan de belastingplichtige een bezwaarschrift indienen, wat — normaal — wederom door denzelfden Inspecteur wordt behandeld en nu zegt art. 74 o.a.: dat de reclamant, desgevraagd, gehouden is den inspecteur inzage te verleen van boeken of andere bescheiden, die tot staving zijner beweringen kunnen dienen.

Aart. Ohmstede 5e druk. pag. 172.

De verplichting tot het overleggen van boeken, enz., is hier niet, zooals bij de aanslagregeling (zie art 70 al. 2), beperkt tot hen, die ingevolge de wet verplicht zijn boek te houden. Bij reclame moeten ook door *niet-kooplieden* boeken worden vertoond, ten bewijze van de gegrondheid van het bezwaarschrift.

Maakt de reclamant niet aannemelijk, dat hij geen boeken of bescheiden in zijn bezit heeft gehad, dan zal *niet-vertooning*

¹⁾ Een koopman is volgens het Burgerlijk Wetboek *verplicht* om boek te houden.

in zijn nadeel werken, doordien hij de onjuistheid van den aanslag heeft doen blijken.

Doch evenmin verplaatst het niet verstrekken van gevraagde inlichtingen den bewijslast naar den reclamant, daar tot dit verstrekken in art. 74 niet uitdrukkelijk de verplichting is opgelegd.

Voor de wetswijziging kon de tandarts dus zeggen: „ik toon mijne boeken niet, want ik mag dit niet doen. Gij kunt de bewijslast niet op mij leggen en gij kunt nog minder mij dwingen, mijn ambtsgeheim te schenden.” En ook dan staat de administratie machteloos. De Inspecteur kan het nog eens probeeren, door een uitspraak van den Raad van Beroep uit te lokken en dan komt art 80 aan bod: „Hij wien inzage van boeken en bescheiden is gevraagd, wordt geacht deze in zijn bezit te hebben gehad, tenzij het tegendeel voor den Raad (Raad van Beroep) aannemelijk is gemaakt.”

Doch de hardnekkige volhoudende tandarts zal ook hier de overwinning boeken, want nog steeds dekt hij zich met zijn ambtsgeheim en rust de bewijslast op de belasting-autoriteiten.

Na invoering van de wet van 8 Juli 1932 wordt de gang van zaken als volgt:

1. Men doet aangifte.
2. De Inspecteur roept de belastingplichtige op, om zijne boeken en bescheiden te toonen, c.q. hij stuurt een rijks-accountant, om de aangifte te controleeren.
Ieder, die niet volgens de wet (dus het Burgerlijk Wetboek) verplicht is, om boek te houden, kan deze inzage weigeren. (Art. 70 I. B. 1914).
3. De Inspecteur zal dan van de aangifte afwijken en den belastingplichtige dwingen, om te reclameeren en nu komt art. 74 te berde, waarin staat, dat de reclamant *gehouden* is, zijne boekhouding (zoo hij die heeft) te toonen. Voorheen beriep men zich op „ambtsgeheim” doch dit gaat nu niet meer op.

Slechts zal hij kunnen zeggen:

„Ingevolge de wet op de inkomsten-belasting ben ik verplicht, U mijne boekhouding te toonen. Maar ik bezit deze niet en waar niet is, daar verliest de Keizer zij recht! Strafbbaar ben ik niet, want geen enkele wettelijke bepaling legt mij de verplichting op, om boek te houden.”

4. De Inspecteur zal dan een beslissing van den Raad van Beroep uitlokken en hier nu, zal de tandarts *aannemelijk moeten maken*, dat hij geen boekhouding heeft.

Dit nu is praktisch onmogelijk. Het is niet denkbaar, dat een tandarts met een eenigszins omvangrijke praktijk geen boekhouding — of een bedriegelijke nabootsing daarvan! — bezit.

Weigert hij dus voor den Raad van Beroep inzage, zonder *aannemelijk* te hebben gemaakt, dat hij geen boekhouding heeft, dan is het pleit verloren.

Uiteindelijk is dus het verschil onder de oude- en nieuwe wet, dat bij weigering van inzage der boeken de administratie zich onder de oude wet niet kon verweren, doch na 1 Mei 1934 een van de aangifte afwijkende aanslag bij een dergelijke weigering kan handhaven.

En ten slotte nog iets over art. III van de „nieuwe wet”.

Zij geldt *niet* met betrekking tot belastingjaren, welke *vóór* dat tijdstip¹⁾ zijn geëindigd.”

De wetgever wil dus ruimschoots gelegenheid geven, om de administratie zóódanig te wijzigen, dat een splitsing van „patiënten” en „financiën” mogelijk wordt gemaakt.

Inzage van gegevens over de belasting-jaren vóór 1934/1935 (boekjaar 1933) mag derhalve niet worden geëischt en het verdient nu aanbeveling, om op 1 Januari 1933 (of zooveel later als het nieuwe boekjaar aanvangt) nieuwe boeken (en bescheiden!) aan te schaffen.

Nadruk verboden.

---

¹⁾ 1 Mei 1934.